Улюбленцям долі не заздрю я
На їхнє життя — готовий
Позаздрити на їхню смерть,
Кінець легкий і раптовий.

Вони у шатах, у вінках,
З усмішкою ясною
Сидять на учті життя — покіль
Не зріже їх смерть косою.

По смерті одяг, як за життя,
Їм прикрашають квіти —
Отак зіходять в царство тьми
Фортуни фаворити!

Страждання не спотворює їх,
Не мрець лежить, а картина.
Ласкаво за гробом їх зустріча
Царівна Прозерпіна.

О, як я мушу заздрити їм!
Вже скоро сім років, о боже,
Як в лютих муках конаю я
І все сконати не можу.

Звільни, о боже, мене від мук!
Про смерть тебе я благаю;
Ти ж знаєш добре, що до страждань
Таланту я не маю.

За браком логіки, боже мій,
Ти віру мою вбиваєш:
Найвеселішим поетом створив,
А настрій мій окрадаєш!

Затьмарюють болі мій світлий дух, —
Уже я — меланхолік;
Коли ж не скінчиться цей жарт лихий
Із мене ще буде й католик!

Тоді я вуха провию тобі,
Як кожен з добрих папістів.
O miserere! Приходь, кінець
Найкращому з гумористів!